

Στρατιώτης Πεζικού Βασίλης Ραχούτης: Ο ήρωας του Σάμινα, του πολύνεκρου ναυαγίου

/ [Θεολογία και Ζωή](#)

Εξπρές Σάμινα: Ήταν 26 Σεπτεμβρίου του 2000 όταν η μοίρα αποφάσιζε το έτοιμο για απόσυρση επιβατηγό - οχηματαγωγό του '66 να μείνει για πάντα στον βυθό του Αιγαίου, παρασέρνοντας μαζί του στον θάνατο 81 αθώες ψυχές.

Αριθμός που θα ήταν πολύ μεγαλύτερος αν το ίδιο βράδυ στον Πειραιά δεν επιβιβαζόταν ο 19χρονος Βασίλης Ραχούτης.

Ή αλλιώς, το παιδί που έμελλε να μείνει στην ιστορία ως «Στρατιώτης Πεζικού Βασίλης Ραχούτης, ο αφανής ήρωας του πολύνεκρου ναυαγίου στα ανοιχτά της Πάρου».

Το «Εξπρές Σάμινα» ξεκινά από το λιμάνι του Πειραιά το βράδυ της 26ης Σεπτεμβρίου για να εκτελέσει το δρομολόγιο Πειραιάς - Πάρος - Ικαρία - Σάμος - Φούρνοι. Σύμφωνα με τα πρακτικά -διότι οι πληροφορίες κάνουν λόγο για πολύ μεγαλύτερο αριθμό- μεταφέρει 447 επιβάτες και 64 μέλη πληρώματος, μεταξύ των οποίων και 21 στρατιώτες που επιστρέφουν στη Σάμο από άδεια. Μια λεπτομέρεια που λίγο αργότερα θα αποδεικνυόταν σωτήρια.

Η ιστορία από το σημείο αυτό είναι κάτι περισσότερο από γνωστή. Η είδηση του ναυαγίου του «Εξπρές Σάμινα» αποτελεί μια τραγική ανάμνηση για κάθε Έλληνα που βίωσε τις στιγμές εκείνες είτε ως ναυαγός είτε ως συγγενής των ανθρώπων που βρέθηκαν έρμαιοι της εγκληματικής έλλειψης επαγγελματισμού και της απαράδεκτης αδιαφορίας του μεγαλύτερου μέρους του πληρώματος.

Η αρχή του τέλους ξεκινά λίγο μετά τις δέκα το βράδυ, όταν πλέοντας με χρήση αυτόματου πιλότου με ανέμους 8 μποφόρ (!) το «Εξπρές Σάμινα» παρεκκλίνει της πορείας του και προσκρούει με ταχύτητα 18 κόμβων στο σύμπλεγμα βραχονησίδων γνωστό ως «Πόρτες», δύο περίπου ναυτικά μίλια από το λιμάνι της Πάρου. Η ζημιά στα ύφαλα του πλοίου είναι πολύ μεγαλύτερη από όση αρχικά πίστεψε και μετέφερε στα Μέσα Ενημέρωσης το Υπουργείο Εμπορικής Ναυτιλίας.

Το πλήρωμα παραλείπει να κλείσει όλες τις υδατοστεγείς πόρτες με αποτέλεσμα τα ορμητικά νερά να κατακλύσουν το πλοίο μέσα σε ελάχιστα λεπτά. Από τη στιγμή που εκείνο πήρε κλίση προς τα δεξιά, τα πάντα είχαν τελειώσει.

Η βύθιση είχε ξεκινήσει. Μέχρι τελευταία στιγμή, όμως, οι υπεύθυνοι ζητούσαν από τους επιβάτες να μείνουν στο πλοίο καθώς «δεν συνέτρεχε ο παραμικρός κίνδυνος»!

Και οι ατυχίες δεν είχαν τέλος.

Το νερό προκάλεσε άμεση βλάβη στο σύστημα ηλεκτρισμού, με αποτέλεσμα οι επιβάτες να πασχίζουν να σωθούν χωρίς καν να βλέπουν. Δε λειτούργησε ούτε η εφεδρική ηλεκτρογεννήτρια.

Φωνές, κλάματα, απελπισμένες προσπάθειες επικοινωνίας με συγγενείς και φίλους και δραματική έλλειψη ενδιαφέροντος από πλευράς πληρώματος για την κατάσταση που επικρατούσε, συνέθεσαν τη ντροπιαστική εικόνα του τέλους του «Εξπρές Σάμινα».

Πλέον, τα κανάλια είχαν ενημερωθεί για όσα συνέβαιναν και το Υπουργείο αναγκάστηκε να παραδεχτεί την ήττα του, κινητοποιώντας το Λιμεναρχείο της Πάρου να σπεύσει για βοήθεια. Στο σημείο κατέφθασαν πέρα από τα σκάφη του Λιμενικού και τα βρετανικά πολεμικά σε άσκηση, μέχρι και οι ψαράδες του νησιού για να περισυλλέξουν όσους ναυαγούς μπορούσαν.

Πολλοί από τους επιβάτες κατέληξαν στα φουρτουνιασμένα νερά πριν τη βύθιση του πλοίου στην προσπάθειά τους να σωθούν.

Μέσα σε 25 λεπτά το πλοίο είχε βυθιστεί και περισσότεροι από 500 ανθρώπους βρέθηκαν να παλεύουν με τα κύματα.

Σε αυτούς, όμως, δεν ανήκαν οι 21 στρατιώτες που επέστρεφαν στη Σάμο. Εκείνοι,

είχαν μια πολύ δυσκολότερη αποστολή: Να σώσουν όσο το δυνατόν περισσότερους συνανθρώπους τους μπορούσαν. Και πράγματι, σε αυτούς οφείλουν τη ζωή τους δεκάδες επιβάτες.

Το μοναδικό όνομα που μνημονεύεται μέχρι σήμερα, είναι αυτό του Στρατιώτη Πεζικού Βασίλη Ραχούτη από τη Φθιώτιδα, ο οποίος πλήρωσε με τη ζωή του την άρνησή του να εγκαταλείψει το πλοίο νωρίς και να επιβιβαστεί στην πρώτη διαθέσιμη λέμβο – μία από τις ελάχιστες που υπήρχαν.

Μόλις έγινε γνωστή η πρόσκρουση, ο πατέρας του τον παρακάλεσε να απομακρυνθεί από το πλοίο και να προσπαθήσει να σώσει τη ζωή του. Κάτι που ο 19χρονος δεν έκανε. Κι αυτό, διότι θεώρησε τον εαυτό του πιο «δυνατό» από τις γυναίκες και τα παιδιά που βρέθηκαν στο έλεος των κυμάτων.

Ο Βασίλης χάθηκε στην προσπάθειά του να σώσει ένα βρέφος, έχοντας πρώτα βοηθήσει τη μητέρα του να εξασφαλίσει τη δική της σωτηρία. Το μωρό σώθηκε, όχι όμως και ο ίδιος. Εκείνος πνίγηκε το βράδυ της 26ης Σεπτεμβρίου, έχοντας πρώτα καταφέρει μαζί με τους υπόλοιπους στρατιώτες να σώσει τις ζωές δεκάδων επιβατών.

Οι ευθύνες; Πολλές. Δε βρέθηκε, όμως, κάποιος να τις αναλάβει. Μετά την τραγωδία της απώλειας 81 ανθρώπων, τα μέλη του πληρώματος κατηγορούσαν το ένα το άλλο για μοιραία λάθη και παραλείψεις. Από τον πλοίαρχο στον υποπλοίαρχο και από τους αξιωματικούς του μηχανοστασίου στο... πηδάλιο που δεν υπάκουσε στην εντολή του χειριού που πιθανότατα θα έσωζε το πλοίο από τη φρικτή του μοίρα, οι επιζώντες και οι συγγενείς των θυμάτων έκαναν χρόνια να δικαιωθούν.

Τίνος ήταν η ευθύνη ήταν τελικά; Του πληρώματος, Της πλοιοκτήτρια εταιρείας; Της κυβέρνησης; Ίσως όλοι έφταιξαν, ο καθένας με τον δικό του τρόπο. Χαρακτηριστικό αποτελεί το παράδειγμα του υποπλοίαρχου ο οποίος -σύμφωνα πάντα με μαρτυρίες- την ώρα της πρόσκρουσης παρακολουθούσε τον αγώνα «Παναθηναϊκός - Αμβούργο» του Champions League...

Ο μοναδικός, πάντως, που δεν άντεξε το φορτίο της τραγωδίας ήταν ο εφοπλιστής, αντιπρόεδρος και διευθύνων σύμβουλος της πλοιοκτήτριας εταιρείας «Minoan Flying Dolphins», Παντελής Σφηνιάς, ο οποίος δύο μήνες αργότερα, στις 29 Νοεμβρίου του 2000, έπεσε από τον 6ο όροφο του κτιρίου της εταιρείας του στην Ακτή Κουνδύλη στον Πειραιά, δίνοντας τέλος στη ζωή του στα 55 του χρόνια.

Τελικά, ύστερα από χορό ευθυνών και αποζημιώσεων, η υπόθεση έκλεισε με το όνομα ενός ήρωα γραμμένο σ' αυτή: Του Βασίλη Ραχούτη. Σήμερα, ελάχιστοι

θυμούνται το όνομά του, εκείνοι όμως που σώθηκαν από τα δικά του χέρια δεν τον ξέχασαν ποτέ.

Η προτομή του στα Καμμένα Βούρλα αποδεικνύει πως η αυτοθυσία του αναγνωρίστηκε και πως πράγματι το παιδί αυτό αποτέλεσε τον αφανή ήρωα του γεμάτου αντιεπαγγελματίες «Εξπρές Σάμινα».

Στρατιώτες της Μονάδας της Λαμίας, ανέφεραν κάποτε πως ο πατέρας του Βασίλη πήγε να τους επισκεφτεί για να τους κεράσει το κατιτίς του «για την ψυχή του παιδιού του»... Ήταν, βλέπετε, ο μοναχογιός του.

Και το τραγικότερο όλων; Το «Εξπρές Σάμινα» θα έκλεινε τον κύκλο των ταξιδιών του έναν περίπου χρόνο αργότερα, στις 31 Δεκεμβρίου του 2001, έχοντας συμπληρώσει 35 χρόνια ζωής. Ο νόμος θα διέταζε την απόσυρσή του.

Έλα όμως που πρόλαβε η μοίρα είχε άλλα σχέδια...

Πηγή: briefingnews.gr